

EL

MAGAZÍN

Núm. 324

Divendres, 12 d'abril de 2024

ECONOMIA ■

L'esforç per aprofundir en les energies renovables i el preu de l'electricitat

LLIBRES ■

Gerard Quintana, Joan-Lluís Lluís, Carles Porta o Stefan Zweig, a 'Novetats editorials'

BERNAT CEDÓ

LLORENÇ CAPDEVILA

“Per als maquis, la Guerra Civil no es va acabar l'any 1939”

ENTREVISTA

LLORENÇ
CAPDEVILA

“La vida de Ramon Vila, ‘Caracremada’, va ser la lluita permanent d’un personatge d’una integritat granítica”

Entre els maquis, els guerrillers que van combatre des de l’interior de Catalunya contra el règim de Franco, la figura de Ramon Vila, ‘Caracremada’, va destacar per ser el darrer a caure. No va ser fins l’any 1963 que la Guàrdia Civil va aconseguir abatre, a Castellnou de Bages, aquest anarquista insubornable, membre de la Resistència francesa durant la Segona Guerra Mundial i que creia que la lluita armada basada en el sabotatge d’infraestructures ajudaria a fer caure la dictadura d’Espanya. El filòleg i escriptor Llorenç Capdevila (Alpicat, 1963), col·laborador d’‘El 9 Magazín’, ha estat el primer de convertir aquest maqui en personatge literari. Ho fa a la novel·la ‘Li deien Caracremada’ (Empúries).

**Text: Jordi Vilarrodà
Fotografia: Bernat Cedó**

Qui eren els maquis? Potser hi ha gent de noves generacions que no sap que molts anys després de la Guerra Civil encara hi havia gent que lluitava contra Franco a Catalunya.

És que per a ells no s’havia acabat, la Guerra Civil. Continuaven lluitant contra el feixisme. Els maquis eren guerrillers, perquè no podien ser un altre tipus de soldats en aquell moment. La majoria havia participat en la Guerra Civil, i alguns havien participat en la Resistència francesa contra el nazisme, durant la Segona Guerra Mundial. És d’aquí d’on ve el nom de maquis, que era com els anomenaven. Confiaven que els aliats, un cop guanyada la guerra, acabarien amb l’únic regim feixista que quedava a Europa. I en certa manera, entenien que la seva funció era preparar-los el terreny. Però com tots sabem, Franco va acabar pactant amb els americans i mantenint-se fins que va morir.

Tot i això, determinats maquis –com el mateix Caracremada– no es van rendir...

Els anys de més activitat dels maquis a Catalunya van ser des del 1944 fins al 1950 aproximadament. El 1944 és quan hi ha la invasió de la Vall d’Aran, tot i que va acabar essent un fracàs. Hi ha un moment en què es veu que no hi ha res a fer, que els aliats no combatran contra Franco. Els dirigents comunistes i anarquistes, cada un per la

seva banda, admeten que la lluita armada no té cap sentit. I queden uns quants irreductibles, el darrer dels quals és Ramon Vila, que morirà l'any 1963. A Quico Sabaté l'havien matat l'any 1950; a Facérias, un any abans que Sabaté, i Massana s'havia retirat l'any 1951 i vivia a França.

Noms gairebé mítics, per a unes generacions...

Sí, tot i que no se'n pogués parlar gaire. Oficialment, només es podia parlar de delinqüents, criminals o bandolers. Evidentment, no es podia parlar en públic d'ells com a maquis, ni menys com a guerrillers.

Aquesta novel·la, però, no és una biografia d'en Caracremada, sinó el retrat d'un moment concret, els darrers dies de la seva vida que transcorren al Bages. A prop d'on viu vostè. És la coneixença del lloc, el que l'inspira a escriure-la?

En part, sí. Ja fa temps que visc al Bages, i segura-

és que en el seu moment van estar estigmatitzats i marcats com a simples delinqüents. I la generació que hi va coincidir o els va conèixer va parlar tan poc del que va passar aquells anys que han quedat oblidats. No ha estat fins fa relativament poc temps que els maquis catalans s'han començat a estudiar d'una manera seriosa i historiogràficament rigurosa. Des del punt de vista literari, diria que soc el primer que fa una novel·la sobre un maqui, exceptuant algunes incursions com *La sega*, de Martí Domínguez, que parla dels maquis del Maestrat. I en castellà, és clar, *Inés y la alegría*, d'Almudena Grandes, ambientada en l'ocupació anarquista de la Vall d'Aran. A mi, però, m'interessava més aquest perfil de personatge solitari que viu en una mena de fugida endavant i lluiten pràcticament sense cap suport.

“Com a novel·lista tinc la pretensió que els meus personatges siguin humans. Com el guàrdia civil Jerónimo Bayona, que s'obsessiona a capturar-lo perquè li ha matat un company i amic”

“Els maquis van tenir unes vides que els fan absolutament literaris i cinematogràfics. Si no s'ha fet prou és perquè en el seu moment els van marcar i estigmatitzar com a simples delinqüents”

ment aquesta novel·la no existiria si fa tres anys no me n'hagués anat a viure justament a Castellnou, on el van matar. A mi m'agrada molt passejar i sortir a córrer per l'entorn, i hi ha un lloc concret –una masia avui en runes– que es diu la Creu de Perelló. Aquí és on van passar dos fets importants relacionats amb els maquis: l'any 1945 amagaven dos maquis comunistes, la Guàrdia Civil ho va saber i els van anar a matar i també van executar els pagesos davant dels seus fills. Just en aquest indret, davant de la masia, que ja era deshabitada, la matinalada del 7 d'agost de 1963, paren una emboscada a en Caracremada i el maten també. L'indret em tenia fascinat des del primer moment que el vaig veure, per la coincidència d'aquests dos fets. Quan encara aquesta novel·la no existia ni en el meu cap, era com si aquí ja hi tingués el principi i el final d'una història. Em quedava farcir-la, que va ser quan vaig tenir uns personatges definits i un argument clar.

Caracremada no havia fet altra cosa a la seva vida que lluitar. Que no hauria sabut fer res més, el “resistir és vèncer”.

Si més no, això és el que se'n sap. Devia tenir vida privada també, però el que se'n coneix és una lluita permanent. Encara que sigui el personatge real del relat, és el meu Ramon Vila. Un personatge d'una integritat granítica en els seus principis i ideals. Algú que viu per la idea anarquista que tothom té dret a ser feliç. I la lluita per això el porta, quan té 16 anys, a afiliar-se a la CNT, durant la Guerra Civil a lluitar dins d'una columna anarquista i més tard a participar en la Resistència francesa, on va arribar a comandar un escamot de dos-cents homes, arribant a participar en alguna acció que va facilitar el desembarcament de Normandia. I a continuar després, perquè vivia per lluitar per la idea fins i tot quan el comitè polític de la CNT instal·lat a Tolosa de Llenguadoc decideix continuar només per la via política.

Caracremada té en la novel·la el seu antagonista, la seva nèmesi, que és un guàrdia civil de ficció anomenat Jerónimo que també fa de la persecució del maqui un objectiu vital. I té els seus motius,

vostè no el presenta com el dolent de la trama, com un malvat sense matisos.

És que com a novel·lista tinc la pretensió que els meus personatges siguin humans, busco que tinguin una complexitat. Quan en la meua ment apareix Jerónimo Bayona és un antagonista clàssic, l'oponent que necessitava. Al prendre forma, diríem que vaig anar coneixent les seves complexitats. És un guàrdia jove a qui, al principi, li maten un company i amic... i li mata Ramon Vila. Per això s'obsessiona a capturar-lo. I al llarg dels anys anirà descobrint coses d'ell mateix que no sabia.

També hi tenim la Núria i en Miquel. Nens i joves de postguerra, fills de la misèria i la repressió que coneixeran en Caracremada.

La novel·la podríem dir que és la història dels perdedors de la guerra. Perquè tots els personatges que hi surten són perdedors. La Núria i en Miquel tenen la seva funció dramàtica. Ella és com una ànima bessona de Caracremada, una nena a qui li maten els pares només de començar i això la deixa muda durant deu anys. Però és algú sense malícia, i això la connecta amb Ramon Vila, a qui més d'un testimoni el definia com un tros de pa. Per això quan es troben, s'entendran des del punt de vista humà. En Miquel, per altra banda, és un noi que coneixerà de ben jove la crueltat de la repressió franquista i sintonitzarà amb les idees més contràries al règim. Es relacionarà amb Caracremada potser no tant des d'un punt de vista humà sinó ideològic.

Vol dir que en algun altre país, de gent com Caracremada no n'hauríem fet més llibres o fins i tot pel·lícules?

Són personatges que van tenir vides amb una èpica que els fa absolutament literaris i cinematogràfics. La raó principal que no se n'hagi parlat prou

De pedra picada

Ramon Vila Capdevila (Peguera, Berguedà, 1908) era conegut com a Caracremada, però també com a Maroto, Passos Llargos o Capità Raymond, el seu nom a la Resistència. Caracremada era un sobrenom (que sembla que no li agradava gens) descriptiu de les cicatrius del seu rostre. Deien que havia estat a causa d'un llamp, però Llorenç Capdevila precisa que “això era la llegenda, a qui li va caure un llamp realment, que la va matar, era a la seva mare”. En realitat, el guerriller tenia una part de la cara i la mà esquerra cremades perquè es va cremar a casa seva quan era petit, en un incendi en què va morir la seva germana. Va treballar a la filatura i les mines de carbó del Berguedà, on va entrar en contacte amb l'anarquisme. En la Guerra Civil, va lluitar als fronts de Terol i el Segre, i en acabar va ser internat al camp d'Argelers, d'on es va escapar. L'any 1943 es va incorporar a la Resistència a l'entorn de Llemotges, i per les seves accions li van concedir la màxima condecoració francesa, la Legió d'Honor, que va rebutjar. Després va continuar la lluita contra el franquisme passant sovint de banda a banda del Pirineu amb armament o persones. I al mateix temps, fent atemptats que sovint eren contra línies d'alta tensió, amb l'esperança que el règim caigués igual que ho feien aquelles torres que dinamitava. I ho va fer, malgrat que la CNT ja l'havia abandonat, fins que la Guàrdia Civil el va abatre. Aquella nit, el veterà combatent de pedra picada que havia sobreviscut a mil i una no va ser a temps ni de tornar-s'hi amb la Parabellum que duia sempre a la cintura.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Tambors de guerra

Entre els molts conflictes militars i geoestratègics amb el perill que derivin en bèl·lics, n'hi ha dos que generen especialment preocupació, no perquè uns morts importin més que d'altres, sinó pel perill que escalin i esdevinguin, pràcticament, enfrontaments globals amb el que això significaria a nivell humanitari, però també els seus efectes polítics, econòmics i socials que se'n derivarien. Parlo d'Ucraïna i de Gaza, per posar-hi nom a agressions tot centrant-ho amb els que en són els principals perdedors. La invasió d'Ucraïna per part d'una Rússia que pretén recordar el somni imperial dels tsars i de la Unió Soviètica és també el resultat de la imperícia occidental a l'hora d'ajudar a reesituar Rússia en el marc global després de la implosió del sistema comunista. Més enllà de les dèries de Putin, ni l'OTAN ni la Unió Europea han tingut estratègia ni tacte per incorporar-la, o bé no fer moviments que la poguessin fer sentir assetjada. No ha estat una bona idea portar soldats i armament a les seves portes, tractant el país com a enemic durant les darreres dècades. Per Europa, el seguiment acrític de l'estratègia nord-americana d'aïllar la Xina tot neutralitzant els seus aliats ha estat nefast. Tant amb un país com l'altre, Europa hi ha de comerciar i col·laborar, no pas buscar l'enfrontament. En aquests moments la guerra d'Ucraïna està empantanada i cada vegada agafa més volada. La resistència només es sosté amb la profusió d'armament i recursos que hi envia Europa Occidental. Una guerra que de cap manera es pot guanyar, perquè Rússia, que és una potèn-

cia nuclear, no la pot perdre. L'escalada verbal i bèl·lica va fent un *in crescendo*, i es corre el perill que agafi molta més dimensió. Líders europeus, dia sí i dia també, apelen a augmentar la despesa militar i a preparar-nos per a la guerra. Un escenari, aquest, que acabaria essent dantesca. El tema d'Ucraïna o bé es força a una sortida pactada o no té sortida. Les soflames de guerra poc aportaran a la solució del problema.

Europa serà una de les grans perdedores d'aquests conflictes. Hi deixarà la seva autonomia política i augmentaran les dissensions

Al tema de Gaza costa una mica dir-ne "guerra". De fet, és una massacre organitzada sobre un poble empresonat a cel obert. En sis mesos, portem prop de cinquanta mil morts, la immensa majoria dels quals no tenen res a veure amb el terrorisme. Israel incompleix, sistemàticament –de fet, des del 1948–, totes les resolucions de les Nacions Unides respecte al territori palestí i es passa pel folre qualsevol noció del dret internacional i dels tractats que obliguen, fins i tot en cas de guerra, a mantenir alguns comportaments bàsics. S'ha destruït el territori ocupat, es cometen tota mena d'assassinats que es té la indecència de dir-ne *selectius*, no queda un pam de terra que no hagi estat bombardejada, s'han

inutilitzat tots els hospitals, es desplaça la població de manera humiliant, es condemna la gent a morir de fam i malalties no deixant entrar ajut internacional... Netanyahu és, clarament, un criminal de guerra juntament amb tota la cúpula militar i política de l'estat d'Israel. Tot això, amb el beneplàcit dels Estats Units i una Europa que, només en comptades excepcions, mira cap a una altra banda. Una vegada més, un sotmetiment al lideratge diplomàtic i polític dels Estats Units, que no té sentit i que ens sortirà molt car. Tot i que molt dividit, almenys una part del món àrab respondrà i no ens agradarà quan ho faci. L'estratègia militar criminal de Netanyahu és fer escalar el conflicte, que agafi una gran dimensió tot forçant l'Iran que s'hi involucri, cosa a la qual fins ara s'havia resistit, i així reagrupar el món occidental clarament darrere la defensa d'un estat israelià en perill. Si inacceptable és, es miri com es miri, el que s'està fent amb els palestins a Gaza, provocar una dimensió globalitzadora d'aquesta brutalitat resulta d'una frivolitat esfereïdora. Els efectes econòmics, socials, polítics i geoestratègics poden agafar un calat enorme, en un món cada vegada més insegur i en el qual les grans potències entren ja en conflicte de manera descarnada.

Després dels massacrats per les guerres, Europa serà la gran perdedora en aquests conflictes. Hi deixarà la seva autonomia política, augmentaran les dissensions internes a la Unió Europea, patirà greus problemes d'abastiment energètic i haurà de fer front a tots els problemes col·laterals que generen conflictes gairebé irresolubles a les seves portes. Però hi perdrà, sobretot, qualsevol mena d'autoritat política i de respecte moral.

Carles Duarte

Dibuixos amagats

S'ha parlat sovint de la funció guaridora que tenen les arts. I és cert que la música, la literatura o la pintura ens poden acompanyar –escoltant-la, llegint-la o contemplant-la– quan ens sentim trasbalsats o ens domina un impuls d'aturar el ritme amb què la vida s'esdevé, al nostre entorn i alhora dins nostre. Però també tenen aquesta naturalesa per a qui s'expressa a través de les notes musicals, les paraules o les formes, els colors i les textures. Les arts projecten enfora el que ens inquieta i ens commou per dintre. Uns dibuixos poden explicar com ens sentim. Això és el que succeeix a la Lupe, una de les protagonistes de *Dibuixos amagats*, la darrera novel·la de l'escriptora i psicòloga Maria Àngels Viladot, autora d'una obra acadèmica i de ficció molt notable. A la seva literatura hi ha un acurat treball del llenguatge i de la descripció, però possiblement on les seves obres de ficció resulten més excepcionals és en la construcció dels

personatges, que hi adquireixen uns perfils d'un gruix ben poc freqüent. En aquesta ocasió la Lupe, la Carol, l'Isidre i l'Oriol hi són retratats amb precisió i densitat humana, sense caricatures ni edulcoracions.

En una acció situada entre Barcelona i Mèxic, coincidint amb l'atemptat que va acabar amb la vida de Luis Carrero Blanco, l'execució de Salvador Puig i Antich, la fi del franquisme, el progressisme benestant de l'anomenada *gauche divine*, els moviments universitaris de contestació..., Maria Àngels Viladot ens confronta amb la fragilitat i la crueltat. Les ferides del passat s'arrosseguen latents, es disfressen per mantenir la normalitat aparent fins que, mal cicatritzades, acaben enverinant el present. En un moment històric en què una bona part de la joventut, com un ressò del Maig del 68 francès, planta cara als valors tradicionals i unes elits culturals agafen un protagonisme creixent, Maria Àngels

Viladot fuig dels tòpics i penetra en les llums i les ombres d'uns personatges que participen de la tensió i l'efervescència d'aquella etapa on el franquisme trontolla i agonitza sense abandonar el seu rostre violent. L'autora, a més, ens capbussa en l'univers dels descendents de l'exili català a Mèxic, amb notòries desigualtats socials i una societat vulnerable als segrestos i assassinats amb motivacions lucratives. L'autora aconsegueix que en els fragments més dramàtics de la narració la prosa assoleixi la necessària intensitat expressiva perquè ressoni amb força en la nostra mirada, atrapat pel fil precís que hi teixeix. Lluny de la temptació de l'esquematisme simplificador, a *Dibuixos amagats* Viladot posa en relleu i denuncia l'ambició sense escrúpols i el masclisme opressiu que de vegades batega sota discursos i lideratges brillants: "El que ningú no sap és que utilitza tothom per a la seva pròpia i exclusiva singularitat, xapoteja en la mateixa ombra, en un buit existencial, amb l'ànima infartada. Anhela el poder per damunt del bé comú".

LLIBRES

NOTES DE LECTURA

Joan Cuscó i Clarasó

Narrar-nos

Hi ha dos autors actuals amb qui mantinc una relació ben diferent: Michel Onfray i Byung-Chul Han. Tots dos venen molts llibres de filosofia. I és curiós que Han ho faci, sobretot, a l'Estat espanyol i a l'Amèrica del Sud. Onfray és molt reconegut a França, tot i que la seva obra ha estat ben traduïda al català i al castellà. Amb Onfray hi mantinc una clara complicitat i l'he llegit amb continuïtat. Han em costa. Em cau de les mans. Tot i que el seu darrer llibre traduït al català trobo que és bo.

Ambdós acaben de treure dos llibres cadascun.

Onfray, *Le fétiche & la marchandise* (Bouquins, 2023) i *Las razones del arte* (Paidós, 2023). Han, *La crisi de la narració* (Herder, 2023) i *La tonalidad del pensamiento* (Paidós, 2024). Són textos que es complementen a l'hora d'analitzar, des de perspectives diferents, l'absurditat de la societat actual. La nostra incapacitat, cada dia més aguda, per construir la pròpia memòria i per desplegar la nostra sensibilitat: per tenir món interior i per tenir vida en comú. I en ambdós casos dediquen un dels llibres a parlar-ne a través de l'art, tot i que en el cas de Han el llibre editat per Paidós no el recomanem pas, tot i que serveix per conèixer les interioritats del pensador: les seves dèries, les seves fòbies i el seu misticisme.

A *Le fétiche & la marchandise* Onfray fa un retrat precís i agre de com som i de les accions

que caracteritzen aquesta societat occidental que tot ho transforma en un pur fetitxe: en mera mercaderia de baixa qualitat. També els sentiments, les emocions i els valors. En el llibre de Han publicat a Herder (que és el que recomanem), el pensador analitza la incapacitat actual per generar relat individual i col·lectiu. I ho fa amb una erudició ben travada. La frase que uneix els treballs i les reflexions d'Onfray i Han la trobem a la pàgina 47 del llibre de Herder: "Les xifres no narren res. El terme narratives numèriques és un oxímoron. La vida no

es pot narrar en forma d'esdeveniments quantificables".

L'altra gran idea que recorre aquests textos i que volem presentar com a botó de mostra la trobem en aquest mateix punt central del llibre de Han: "Les stories es configuren per aportar informació. Fan desaparèixer la narració [...]. El *phono sapiens* pensa que només juga, però en realitat l'exploten i el manipulen completament". I és que en la vida humana és millor saber enllaçar que dedicar-se a acumular (disseny, diners, parelles o amistats).

LA CRISI DE LA NARRACIÓ

Autor: Byung-Chul Han

Editorial: Herder

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2023

Pàgines: 105

NOVETATS EDITORIALS

'La puresa de l'engany'

Gerard Quintana
Ed. Columna

Novel·la de retorns i d'engany, aquesta tercera de Gerard Quintana, que es consolida com a escriptor. Un director de cinema gironí recorda el viatge que va fer a la Cuba dels anys 90 i la coneixença de l'Antoina, un jove poeta que aconseguirà sortir del país i arribar a Girona. És un seductor, i aquí esdevé un personatge... fins que apareix el que diu ser el veritable Antoina.

'Tor. Foc encès'

Carles Porta
La Campana

Els crims de Tor han acompanyat Carles Porta al llarg de tota la seva trajectòria periodística. Ara, quan els principals protagonistes del fets són tots morts (el darrer, el Palanca, va morir l'any 2919), ens entrega un darrer i definitiu llibre. El llibre explica què considera realment que va passar a Tor, quan el juliol de 1995 va aparèixer mort Carles Montané, de casa Sansa.

'Tres relats de passió'

Stefan Zweig
Biblioteca Clandestina

Stefan Zweig, un dels escriptors que més bé ha representat l'ànima europea, va ser un gran mestre del relat curt. Aquí n'hi ha tres perles, tres contes que van ser publicats l'any 1922. Tots tres tenen en comú un fet: com una passió pot devastar vides de persones que fins al moment en què es desencadena eren ben normals. És una altra qualitat de l'autor: retratar en poques paraules l'ànima humana.

'Balla amb Babel'

Joan-Lluís Lluís
Fragmenta Ed.

Un dels grans autors de la nostra literatura fa una incursió en el camp de l'assaig per parlar de llengua (i llengües). Parteix del mite bíblic de la torre de Babel, el càstig diví de la fragmentació de les llengües. Totes en peu d'igualtat? No. Les construccions ideològiques associades als estats (conèixerem prou bé el cas espanyol i el francès) han determinat llengües de primera i de segona.

'La catalana llengua'

Elisenda Pineda
Ara Llibres

I de llengua també en parla aquest llibre, tot i que en un to molt diferent: el to humorístic que li dona la coneguda presentadora i guionista Elisenda Pineda. Ens guien la Norma, la noia que protagonitzava l'any 1982 la campanya "El català, cosa de tots"..., i la seva filla, la Cati, que retrata les noves generacions a les quals cal convèncer amb altres arguments d'usar el català sempre i en tot lloc.

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

324

 CONSORCI PER A LA
NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA

Tenir un os a l'esquena

L'Abril ja és aquí i la campanya "A l'abril cada paraula val per mil" no falla! En la dotzena edició, des del CNL d'Osona, continuem reivindicant la riquesa de les frases fetes, aquesta vegada amb el verb *tenir*. Què vol dir *tenir la pael·la pel mànec*? I què vol dir *tenir fred de peus*? Segur que molts de vosaltres les coneixeu, o potser no? I si les coneixeu, les feu servir?

Si reviseu els aparadors dels comerços de la comarca durant el mes d'abril n'hi trobareu 30 de diferents d'exposades i podreu jugar a endevinar-ne el significat.

Fixem-nos amb una de les que hi trobareu: *tenir un os a l'esquena*. Es pot fer servir per dir que algú és gandul, que no li agrada ajupir l'esquena, vaja! Sembla ben literal perquè si només tinguéssim un os a l'esquena no la podríem doblegar, segur! Hi ha una altra expressió sinònima, *tenir l'os bertran*, que segons la veu popular parla d'un famós herbolari barceloní, anomenat Bertran, que descobrí que la mandra estava produïda per una inflamació de l'espina i que, casualment, es podia guarir amb uns pegats d'herbes que ell venia.

Descobriu la resta de frases fetes i proveu d'endevinar-ne el significat. Podeu participar en el concurs emplenant la butlleta del blog "A l'abril cada paraula val per mil" <<https://blogs.cpnl.cat/concurscat/>> o també podeu participar al concurs d'EL 9 NOU a través dels formularis de l'edició digital o del nostre Instagram @cnlosona, on cada dia podeu respondre a través de les històries.

No tingueu cap os a l'esquena i prepareu-vos per participar-hi a partir del 8 d'abril.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

Material didàctic per aprendre català adreçat a persones que tenen com a llengua primera l'àrab

العيش في
كتلونيا.
نتعلم الكتالانية
عن طريق العربية

amb el suport de:

EL 9 NOU

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Ho podeu trobar a: EL9NOU.CAT

UNITAT 09: El menjar

MÚSICA

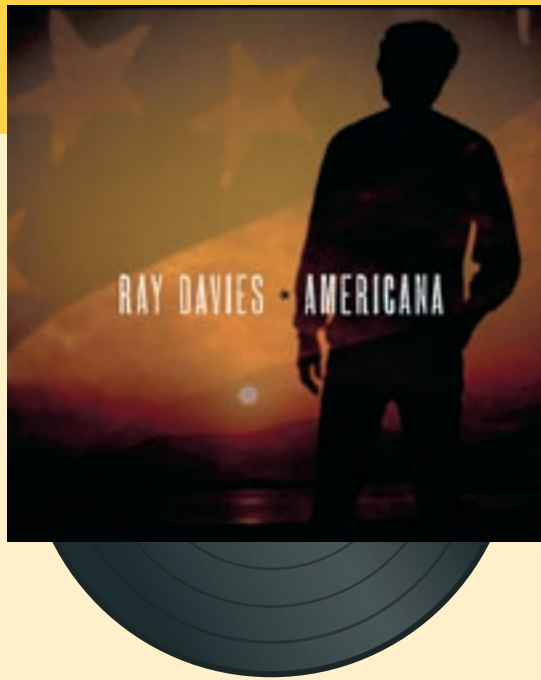
EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

RAY DAVIES 'Americana'

Legacy Records, 2017

El líder dels Kinks, Ray Davies, ha gravat mitja dotzena de discos en solitari després de la separació del grup, tots força bons, però aquest *Americana*, l'últim per ara, és el millor. Ve a ser un cant de la fascinació que sempre ha sentit un sir anglès com Davies, des que era un nen, per molts aspectes dels Estats Units, sobretot la música i el cinema. I per fer-ho més americà, l'acompanya un excel·lent grup de rock alternatiu d'aquest país, The Jayhawks. El resultat és esplèndid, amb 15 cançons que fan recordar els Kinks, cap sorpresa. I no n'hi cap que sobri, des de la primera, la melancòlica "Americana" fins a l'última, "Wings of Fantasy". Entremig, la més coneguda, "Poetry", que fa recordar l'estil de Bruce Springsteen, la simpàtica "Rock 'N' Roll Cowboys", o la més rockera del disc, amb uns grans riffs de guitarra, "The Great Highway". Ara bé, a mi en tenen

el cor robat dues cançons en què Ray Davis canta fent duet amb la teclista dels Jayhawks, Karen Gortberg, que té una veu preciosa. La primera, la romàntica "Message from the Road", i la segona, "A Place in Your Heart", amb els seus aires de cabaret, una especialitat dels Kinks dels anys setanta. Quan va gravar el disc, Davies ja tenia 72 anys, i els components dels Jayhawks ja havien fet els 60. Tant és l'edat: el disc és terriblement modern.

NOTES

Pau Alabajos celebra el centenari d'Estellés

El cantautor de Torrent (País Valencià) Pau Alabajos celebra el centenari del naixement de Vicent Andrés Estellés posant-se una granota a la butxaca. Per ser més exactes, ho commemora publicant *Una granota viva a la butxaca*, un EP editat per RGB Suports que és la novena referència discogràfica d'Alabajos i que recull un grapat de versos d'Estellés convertits en cançó. Aquest 2024 es commemora el centenari del naixement del poeta de Burjassot i el cantautor valencià s'hi ha volgut sumar publicant noves adaptacions musicals al seu ja nodrit repertori estellesià. I és que el cantant de Torrent ja havia publicat abans *Pau Alabajos diu Mural del País Valencià de Vicent Andrés Estellés* (Bureo Músiques, 2013) i *Ciutat a cau d'orella* (Bureo Músiques, 2018). El títol *amfibi* de l'EP publicat ara, que recull un total de sis cançons, fa referèn-

cia a uns versos del *Fill del forner* que diuen "la vida ens era una sorpresa, una granota viva a la butxaca", expressant així, segons diu el mateix Alabajos, "l'essència d'aquest nou projecte discogràfic, tota una declaració de principis: viure cada minut com si fora l'últim, aferrar-se a l'esperança amb totes les forces i defensar l'alegria com una trinxera". A part del disc, aquest 2024 Alabajos també ha publicat el llibre *La veu d'un poble*, una biografia sobre el mateix Vicent Andrés Estellés de la qual ja s'ha esgotat la primera edició. Durant tot l'any Alabajos també farà directes especials amb els versos d'Estellés de protagonistes.

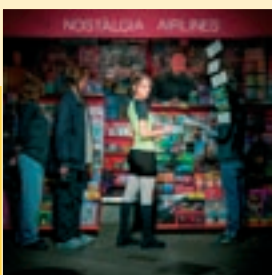
EL TEST Tià Corbalan (Gröp)

Primer instrument que vas aprendre a tocar. La bateria. **Primer grup/coral/banda del qual vas formar part.** Vaig tocar en una big band. **Primer bolo/concert que vas fer en directe.** Va ser amb els bombers de Banyoles. **Primer disc que et vas comprar:** Un d'Extremoduro, segur. **Quants discos tens aproximadament?** Pocs. De físics diria que una desena. **Salva'n tres (de discos).** En salvaria algun de Dire Straits, algun de Carlos Santana i algun de S.A. (Soziedad Alkoholika). **Grups o músics de capçalera.** El meu músic de referència és Mark Knofler. **Un concert (com a públic) per recordar.** Guns'n'Roses.

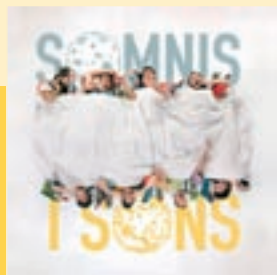
NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

MARIA JAUME 'Nostàlgia Airlines'

La mallorquina Maria Jaume (guanyadora del prestigiós premi Sona9 l'any 2020) es va donar a conèixer com a cantautora i en aquest tercer disc gira del tot cap al pop més electrònic i vibrant. Per fer aquest canvi ha comptat amb la col·laboració de Julieta a l'addictiva "Trista a Miami", Renaldo & Clara a "Super mala pinta", Mar Grimalt a l'enigmàtica "Balada des Trast" o Pau Debon (Antònia Font) a "Hoteles, sol y playa", un viatge a la Mallorca dels anys 50. Les mescles són de l'osonenc Joan Borràs (Oques Grasses).

SARDINES EN LLAUNA 'Somnis i sons'

Sardines en Llauna és un grup d'animació infantil del Vallès Oriental que acaba de publicar el seu primer treball amb 11 temes propis i un *bonus track*. Seguint l'estela de bandes com Xiula o Reggae per Xics, vesteixen cançons amb estils que van del rock al reggaeton i pel que fa a lletres parlen de moments lligats a l'anar a dormir. Des del pipí o el conte de bona nit fins al moment de despertar-se i fer un bon esmorzar. A l'última cançó s'han atrevit a fer una havanera per tractar com viu un infant la mort d'un ésser estimat.

CARLOS CORONADO 'Flamenco Mediterráneo'

Àlbum conceptual que intenta evocar el paisatge mediterrani a través dels diferents pals flamencs. L'empordanès Carlos Coronado és qui duu la batuta i ha escrit totes les peces buscant fer pintura impressionista però a cops de guitarra. Així, a base de pinçar cordes, suggereix un alzinar a "Font Martina", retrata una petita cala a "Fandango Mediterrani" o una nit de lluna plena a "Nocturno Tercero". La guitarra de Coronado sona acompanyada de palmes, que hi donen el to flamenc, i del violí de Montserrat Martos, que hi aporta l'aire més mediterrani.

ELS MILLORS MINUTS DE LA NOSTRA VIDA

Jordi Remolins

Ni nova normalitat, ni antiga anormalitat

El caràcter de cadascú de nosaltres està format per milions de detalls que acaben incidint en la manera de ser, de pensar o d'actuar davant de la vida. Bé, hi ha gent que amb mig detall ja en tenen prou per convertir-se en el que són, però afortunadament –espero– només es tracta d'una minoria prescindible, la poma podrida que sovint ens fa pensar que tot plegat està perdudíssim, sense que necessàriament sigui veritat.

En temps de *tiktokers*, cantants que no saben cantar ni compondre, i intel·ligències artificials que no poden ser gaire intel·ligents des del mateix moment que les han ideat humans, sempre ens quedaran les sèries de la BBC. La cadena televisiva pública britànica ha estat un epicentre de creativitat que va afavorir que el meu cervell no s'adormís definitivament als anys setanta i vuitanta del segle passat. *Monty Python's Flying Circus* i els seus hereus *Els Joves i Little Britain*, van ser juntament amb *Salut i peles*, *Allo allo*, *Hotel Fawltly* o *N'hi ha que neixen estrellats*, alguns dels motius perquè en Jordi Remolins sigui com és i no pas com un aficionat als esports del motor, a la marxa nòrdica o a llançar-se amb tirolina. Però, vaja, que segurament que són més bones persones tots els que fan aquestes merdes d'activitats que no pas jo, eh.

El cas és que mentre televisions públiques com TV3 es dedica a promocionar ficcions que apunten directament per sota la de la nostra línia de flotació, basant-se en pamflets de correcció política vergonyo-

sa i bonismes vomitius, la BBC continua anant unes passes per davant. Aquest és el cas de *Such Brave Girls*, una producció anglesa que no hem pogut veure gràcies a la tele pública catalana –ni tampoc a l'espanyola que desgraciadament també contribuïm a mantenir malgrat la misèria intel·lectual de gairebé tots els seus programes– sinó a l'encert de Filmin a l'hora de triar allò que ens injecta a la pantalla del televisor.

Such Brave Girls és una sèrie sobre una família disfuncional formada per una mare i dues filles, que sota l'estigma de la recerca d'homes que donin sentit a la seva existència, recreen un entorn d'ignició immediata, on la plurisexualitat, les drogues, l'alcohol, l'ombra del suïcidi i el menysteniment de tot allò que no serveixi per a la seva reafirmació, es converteixen en ferros roents on agafar-se al preu que sigui. La Josie que interpreta Kat Sadler és el centre sobre el qual gira un argument, on Lizzie Davidson i Louie Brealey donen veracitat a la història, amb un Paul Bazely de gestualitats impossibles, i un perdedor de manual com Freddie Meredith, que només poden fer nosaltres desitjar que els fins ara sis capítols de 25 minuts tinguin continuïtat com més aviat millor.

Dimarts, 19 de març de 2024
Filmin estrena la sèrie 'Such Brave Girls', de la BBC3 i A24

GASTRONOMIA

Tot Sant Cugat / AMIC

Fer sushi a casa

Fer sushi a casa pot semblar intimidant en un inici, però amb els ingredients adequats i una mica de pràctica, pots gaudir d'aquest deliciós plat japonès en la comoditat de la teva llar.

Per fer sushi, necessitaràs arròs especial per a sushi, vinagre d'arròs, algues nori, peix fresc o mariscos, verdures fresques, wasabi, salsa de soia i gíngebre adobat.

Així mateix, els utensilis indispensables per elaborar sushi a casa teva inclouen una estora de bambú, ganivets esmolats, un recipient per barrejar i un bowl d'aigua amb vinagre.

Cal rentar i cuinar l'arròs segons les instruccions del paquet i després barrejar-lo amb vinagre d'arròs, sucre i sal per fer el sushi.

Posteriorment, talla el peix, les verdures i qualsevol altre farciment en tires primes i uniformes. Assegura't de tenir

tot llest i a mà abans de començar a muntar el sushi. Col·loca una fulla d'alga nori sobre l'estora de bambú. Humiteja't les mans amb aigua amb vinagre i estén una capa prima d'arròs sobre l'alga. Col·loca els ingredients al centre de l'arròs.

Finalment, usant l'estora de bambú, enrotlla el sushi fermament des de baix cap amunt, assegurant-te de pressionar suaument perquè quedi compacte. Una vegada que hagi aconseguit la vora superior de l'alga, humiteja lleugerament la vora exposada amb aigua per segellar el rotlle. Amb un ganivet esmolat, talla el rotlle en rodanxes uniformes i serveix el sushi amb salsa de soja, wasabi i gíngebre adobat al costat.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

ELECTRICITAT EN PREUS EN NEGATIU

El vell acudit entre especialistes sobre la comprensió del mercat elèctric (si t'han explicat com funciona el mercat i ho has entès és que t'ho han explicat malament) pren una nova dimensió després que el preu de l'electricitat en el mercat majorista arribés a números negatius la setmana passada i marqui encara registres molt baixos. Tècnicament, preus negatius significa que el proveïdor paga al client per un producte. O sigui, que una companyia elèctrica pagarà al consumidor per posar la rentadora. Això només passa en la teoria. En la pràctica, haver posat la rentadora haurà tingut un cost.

L'efecte sobre la factura d'aquest preu en negatiu, poc negatiu perquè no eren més que cèntims, dependrà de moltes variables, perquè a dia d'avui hi ha moltes formes de relació entre el client i la companyia subministradora. Però hi ha un element comú: el consum només és una part, i en molts casos ni tan sols la part substancial, del rebut final de la llum. Es paga la potència contractada, es paga el cost de fer arribar l'energia des d'on es genera fins a la llar –el que es coneix com a peatges–, es paga el lloguer del comptador, i es paguen, és clar, impostos. De fet, els càlculs més habituals apunten que el preu de l'electricitat suposa aproximadament un terç de la factura.

El que està passant amb aquest terç de la factura és tot el contrari que la tempesta perfecta que va posar el preu pels núvols a meitat de 2022, en una escalada constant i amb factors que es van mantenir durant mesos. El preu es fixa en unes subhastes en les quals els subministradors aporten energia generada des de diferents fonts. N'hi ha de més barates i de més cares. Les més barates són les que es generen gairebé per la mateixa naturalesa: el vent o el sol (energies eòliques o solars fotovoltaïques) o pels salts d'aigua (energia hidroelèctrica). Després hi ha aportacions energètiques que ja requereixen algun procés productiu, algunes de més barates, com la nuclear, i algunes de més cares, com els cicles combinats, que utilitzen gas natural i d'altres, com el carbó que, a més de ser més cares, han de pagar un extra perquè són més contaminants i se'ls imposen tributs elevats. Si no hi ha prou producció de les energies més barates, es van introduint fonts més cares i que depenen dels

preus de les primeres matèries, com el gas. El sistema energètic a l'Estat assenjala que quan entra en joc una font, tota l'energia generada es pagarà al preu de la més cara. El que va passar el 2022, poc després que comencés el conflicte bèl·lic a Ucraïna, és que el preu del gas es va enfilar, no hi havia prou producció d'energies renovables i hi havia algunes centrals nuclears aturades. El mercat energètic es va encarir, perquè hi havia més demanda que oferta amb costos baixos.

Aquests dies, amb el preu del gas més econòmic, hi ha hagut altres factors que han influït. L'1 d'abril passat, el temps va resultar beneficiós. Hi havia una tempesta, Nelson, que va provocar que hi hagués molt de vent, cosa que va afavorir l'energia eòlica, i va ploure força, de manera que es va poder generar prou energia hidroelèctrica. Energies barates que cobrien la demanda que hi havia en una jornada, a més, de baixa demanda perquè a l'Estat hi havia diverses zones en què era festiva. Per competir, alguns generadors van haver de baixar preus i, en alguns casos, els resultava més rendible pagar –poc– que no pas aturar la producció, perquè

aturar i tornar a engegar és més car que regalar l'energia generada. El preu va entrar en negatiu. Però va arribar en negatiu en el mercat majorista, no pas per al consumidor. Vindria a ser com si a un supermercat li haguessin pagat perquè comprés una llauna de tonyina, però aquest supermercat s'ha hagut de fer càrrec de transportar aquesta llauna, de pagar el treballador que l'ha col·locada a la prestatgeria i al caixer que li ha cobrat al client, o el lloguer del local, o la llum. Amb l'energia va passar una cosa similar l'1 d'abril i, pel que aventuren alguns experts, el que pot anar passant en els propers dies.

La lectura de tot plegat és, com sol passar, tant positiva com negativa. En la banda positiva, s'està començant a veure com els esforços per fomentar fonts energètiques renovables està incidint en el mercat elèctric. És menys costós i menys agressiu amb el medi ambient generar energia a partir del vent, dels salts d'aigua o del sol, que escalfar gas o assumir els riscos d'una central nuclear.

En la banda negativa, no està de més recordar que una de les variables que va portar al preu negatiu és que no hi havia prou demanda per a tanta oferta. I això enllaça amb una realitat del país: la indústria, que demana més energia, o bé no necessita exactament l'electricitat perquè utilitza altres fonts menys eficients des del punt de vista ambiental, o bé està directament en regressió. Aquest és un fet fàcilment constatable si se n'observa l'aportació al PIB. Una economia més basada en els serveis que en la indústria és menys innovadora, menys productiva i, per tant, no es pot permetre salaris més alts amb més capacitat de posar fonament a l'estat del benestar. Seria desitjable que la indústria es modernitzés i fos més electrificada, per una banda, i que es comencés a percebre que els vells estigmes que s'associen al sector secundari són, com a mínim, qüestionables.

L'evolució dels preus, ara en paràmetres raonables sobretot per a qui dona sentit al sistema, que és el consumidor, també revela que l'esforç per aprofundir en les energies renovables és positiu. En el doble sentit que el consumidor paga menys en un sector essencial i que, a més, s'està contribuint a preservar millor el planeta.

INDICADORS

Habitatge abaratit

El preu mitjà per habitatge comprat a Catalunya va retrocedir l'1,3% el 2023, fins a 218.362 euros, segons l'Anuari Immobiliari del Col·legi de Registradors. Es tracta d'un retrocés similar al conjunt de l'Estat, amb l'1,1%, fins a 185.980 euros, després d'assolir un màxim històric el 2022. Només les Illes Balears, Madrid i el País Basc tenen preus més elevats que els catalans.

Més ingressos d'Hisenda

L'Agència Tributària va obrir la setmana passada el termini per presentar per internet la declaració de la renda del 2023. En la campanya d'aquest any, Hisenda preveu ingressar a Catalunya 4.544 milions d'euros, dada que suposa un increment del 18,4% en comparació amb l'any passat. Tot i això, s'espera fer devolucions per un import de 1.790 milions, el 2,8% menys que el 2022.

ALEGRIA INTERIOR

Jordi Soler / jordi@alegriainterior.com

'Meraki'

Un dels propòsits principals de la PNL és modelar qual-sevol cosa que destaquí positivament i que serveixi per millorar la nostra relació amb els altres i amb nosaltres mateixos. Als anys setanta, un informàtic i un lingüista van formar equip per poder entendre una mica més bé què provocava que unes determinades persones obtinguessin més bons resultats que la resta en els seus treballs de psicologia. Van estudiar els seus patrons lingüístics, les seves tècniques i tots els detalls que envoltaven la seva relació amb els pacients per tal de traslladar-ho a la resta de terapeutes o especialistes que hi mostressin interès. Cal dir que aquest exhaustiu treball d'observació i extracció de coneixement dels professionals més

rellevants s'ha portat a diferents àmbits més enllà de l'estudi de la neurologia humana i segur que ha contribuït en gran manera a millorar molts aspectes de la nostra vida diària.

Així i tot, i sense treure el mèrit d'aquesta valuosa labor, puc entendre que gràcies als models de la PNL s'ha aconseguit reproduir, en més o menys mesura, tot un conjunt de tècniques i maneres d'aplicar-les, però en cap cas la fórmula màgica per calcar la genialitat que distingeix les persones que les inspiren. El que provoca que una determinada persona destaquí i sigui excel·lent en la seva matèria no es pot explicar des

de la raó, simplement ens podem imaginar que és una combinació de talent natural, coneixements adquirits i *meraki*. Aquest tercer ingredient és una paraula que té el seu origen en el grec antic i es relaciona amb el fet de posar l'ànima, el cor i la creativitat en tot allò que t'agrada fer. És una manera de deixar empremta en tot el que fas i de rebot també en la teva pròpia vida.

Fa uns dies vaig tenir el privilegi de veure una sèrie de televisió amb caire biogràfic sobre una etapa concreta d'un dels millors dissenyadors de l'alta costura que ha existit al món. La història intentava plasmar alguns dels aspectes més personals d'una persona que fugia insistentment del circ mediàtic per centrar-se únicament i plenament en la seva obra. En el seu atelier de París vestia reines i gent de molta rellevància però sempre des de la discreció i prioritzant el treball per davant de la seva fama o reconeixement. En la sèrie es mostrava la seva perseverança quan alguna cosa no era fàcil, el seu perfeccionisme en els petits detalls, la seva exigència en la composició de les teles i materials de confecció i fins i tot els sacrificis que havia de dur a terme per ser coherent amb els seus principis i ideals. En canvi, el que potser no s'exhibia de forma tan evident, però que sempre és present en la vida de tots aquests grans creadors, era el *meraki*. Tot i no mostrar-se de forma explícita, queda clar però que el fet que la seva obra hagi perdurat i sigui un referent avui en dia és la prova que corrobora la seva existència.

Per altra banda, si ampliem la nostra mirada, *meraki* també ens diu que no cal que siguem com aquests models d'excel·lència. Ens recorda que cada persona és única, amb les seves virtuts, defectes i el seu talent particular, però que si decidim posar-hi el nostre cor i la nostra ànima segur que d'alguna manera la tasca més quotidiana pot transcendir més enllà del que ens imaginem. Qui no recorda la labor del personal sanitari quan ha necessitat ajuda mèdica o ha apreciat trobar-se els carrers nets quan ha sortit al matí a primera hora. Tot és qüestió de posar-se les lents adequades. Si som capaços de fer-ho segur que ho identificarem en la feina dels altres i també serem capaços d'incorporar-ho en la nostra pròpia manera de ser i de fer.

HORÒSCOP

Roser Bona

Del 12-04-2024 al 18-04-2024

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Estàs aprenent el valor de la paciència i ho apliques a la teva vida diària, sobretot a la feina. La pràctica d'exercici físic t'ajudarà a dormir i apaiugarà l'ansietat.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Si tens parella feu plans futurs. Això podria ser un negoci plegats, un viatge o anar a viure junts. Amb l'arribada del bon temps, deixes el sofà i surts més a passejar.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Amb Mercuri retrògrad tendeixes a la introspecció i això t'ajuda en el teu camí cap a l'autoconeixement. Entre les teves amistats hi ha algú que et mirà amb interès romàntic.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Possible atracció per una persona vinculada al teu sector laboral, però per ara només l'observes. Si tens por del futur perquè el veus incert pots millorar el teu present.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Si una cosa no surt com vols pots enfadar-te molt, però també podràs aprendre a gestionar la frustració. Una xerrada amb algú del teu passat pot resultar reconfortant.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Mercuri retrògrad porta l'atenció cap al passat. Penses en algú que vas deixar enrere i amb qui t'agradaria parlar-hi de nou o també valeres recuperar un projecte laboral.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Si amb la parella les coses no estan gaire bé us podeu donar una nova oportunitat. Millorar petits hàbits del dia a dia pot ser beneficiós per a la teva salut en general.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

Els fills posen a prova la teva paciència. Parles de negocis amb un amic per emprendre alguna cosa plegats. Et sents atret per algú, però no vols ficar-te en embolics.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Si en l'amor no et va bé, posa energia en altres àrees de la teva vida. Et sents connectat a les teves aspiracions i poses el focus en un projecte personal/professional.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Et plantejes coses importants, com ara d'on vens i cap on vols dirigir-te en els pròxims anys. L'amor pot donar-se amb algú més jove i amb un possible origen estranger.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

Despeses extra relacionades amb els fills. Vols fer algunes restriccions pel que fa a la dieta per millorar la salut. Fas algun canvi a la llar perquè es vegi més actual.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Estableixes prioritats i ara mateix la feina està pel damunt d'altres qüestions. Pots rebre uns diners vinculats a la família. Davant la por de no tenir, mira d'estalviar.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Millaret i Valls

'Club Zero'

De Jessica Hausner

Una qüestió de fe cega

Després de competir al Festival de Cinema de Canes i guanyar el premi a millor música per Markus Binder al Festival de Cinema de Sitges, *Club Zero* de Jessica Hausner arriba als nostres cinemes. Es tracta d'una coproducció austríaca, britànica, alemanya, francesa i danesa amb guió de la mateixa cineasta i Géraldine Bájart que compta amb el protagonisme de Mia Wasikowska com a la docent Miss Novak, que s'incorpora a una escola privada d'elit per impartir un seminari innovador per canviar els hàbits alimentaris a través de la conscienciació.

La directora austríaca de la multipremiada *Lourdes* (2009) o *Amour Fou* (2014) torna a rodar en anglès després de l'especulativa *Little Joe* (2021) i ens presenta un film visionari i enigmàtic sobre la qüestió de la nutrició duta fins a l'extrem, la no-ingerència d'aliments, i els seus imprevistos resultats. En un estil asèptic, fred, i una realització mil·limètrica, Hausner difumina els límits entre protesta i consciència ecològica i el comportament sec-

tari i fanàtic que se'n deriva.

Així, a través de la fe, la creença cega, es pot arribar a no menjar res i purificar el teu cos i la teva ment. Aquests són els requisits per ingressar en el cercle tancat del Club Zero, segons aquesta professora il·luminada, i que et durà a un estadi elevat, quasi espiritual, una mena de reencarnació. Un film problemàtic i tèrbol, que fa un retrat punyent i inclement de les classes benestants i el seu esnobisme ecològic i alimentari, a través de les seves institucions d'ensenyança.

Un film pertorbador i desconcertant, de caràcter visionari i futurista, encara que ben arrelat en la nostra societat, que ressona com un crit d'alarma desesperat com si es tractés d'una distopia del nostre present. Descobrim un món on preval la manca de llaços estrets i emotius entre pares i fills sota l'emboïllat de la superficialitat, la moda o el consumisme. Un camp abonat al predicament de qualsevol bajaranada i al seu seguiment acrític que ens du a un estadi humà propens a l'autodestrucció.

OFERTA CULTURAL

M. Erra / T. Terradas

Teatre trencador al carrer de Granollers amb Eléctrico 28

'[The frame]'. Eléctrico 28. Carrer Nou amb Anselm Clavé, Granollers. Dissabte 13 d'abril, 11h i 13h.

Un dels espectacles més trencadors i innovadors de la temporada, *[The frame]*, del col·lectiu Eléctrico 28, arriba aquest dissabte a Granollers. El públic estarà en un tram d'un carrer prèviament habilitat on, durant una estona, tot és una gran obra teatral que no acaba mai. La font principal de l'experiència prové de la trivialitat de les coses que passen.

El cas d'Altsasu, a L'Atlàntida

'Altsasu'. Sala Ramon Montanyà de L'Atlàntida, Vic. Divendres, 12 d'abril, 20.00h.

La Dramàtica Errante, sota direcció de María Goirecelaya, porta als escenaris una versió teatral del cas ocorregut a Altsasu l'any 2016, amb un enfrontament entre diversos veïns i dos guàrdies civils i que va acabar amb acusació de terrorisme.

CINECLUB

CINECLUB VIC
Dimarts 16 - 20h
VO en anglès amb subtítols en castellà
Espai ETC

'La conversa'

Estats Units, 1974. Dir. Francis Ford Coppola. Harry Caul, un detectiu de reconegut prestigi com a especialista en vigilància i sistemes de seguretat, és contractat per un magnat per investigar les infidelitats de la seva esposa. La missió, per a un expert de la seva categoria, resulta a primera vista inexplicable, però aviat comença a sospitar del seu client.

Eclipsada en el seu moment pel fet d'haver-se estrenat entre els dos *Padrins*, *La Conversa* s'ha reivindicat amb el temps com l'obra mestra que sempre ha estat. En la línia dels *thrillers* dels 70, marcats per la guerra del Vietnam i el cas Watergate, és un assaig sobre la paranoia a l'era de la intrusió tecnològica, l'espionatge i les conspiracions. En aquest context, presenta un personatge atrapat que es qüestiona la seva responsabilitat personal com a observador –imparcial?– de vides alienes.

AC GRANOLLERS
Dimarts 16 - 19h
Cinema Edison

'Saben aquell'

Espanya 2023. Dir.: David Trueba. Barcelona, finals dels 60. Eugeni Jofra, un jove joier, coneix Conxita en un autobús de línia. La fascinació és instantània i tots dos inicien la història d'amor de les seves vides. Eugeni aprèn a tocar la guitarra per acompanyar la Conxita, la qual cosa li suposa lluitar contra la por escènica. Així comença la carrera musical d'Els Dos. Quan Conxita s'ha d'absentar durant dues setmanes de Barcelona, convenç Eugeni que dugui les actuacions a terme tot sol. Quan torna, Eugeni ha esdevingut un fenomen de l'humor *underground* de la ciutat. A poc a poc, entre tots dos aniran construint el personatge: les ulleres, la camisa negra, el tamboret, les cigarretes i el got de tub, que es convertirà en un èxit inesperat en una Espanya deprimida que busca desesperadament riure amb aquest singular còmic.

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS _ Pau Vidal

HORIZONTALS: 1. Obstacle, dificultat insalvable, per falta de petició. Cap de taula / 2. Callà bona part de la vida de Prometeu. Metria com podria l'esglesiola de Sant Medir / 3. El capciró del dit. Amb freqüència (superior a 20). Com a bon home anglès té tirada a manipular / 4. Unitat de massa tan atòmica com la Thurman. Com un leprosa o un glaucoma però a les dents / 5. Fabricant de seients de lloguer. Prou ofuscats per degollar corbs / 6. Canvis de casa en companyia de ballarines. Ió per inversió / 7. Si no fos nostre podria ser la pera, aquest capellà. Escudeller per esmorzars i berenars / 8. Melissa no en versió femenina ans cítrica. Era propietari d'un cuc solitari / 9. El Papa també el multiplica, concretament per dos. Dels òrgans que tenen funció protectora. Fa feredat / 10. Catalitzador d'orgànica reacció. Deixa els rivals de partida ben escurats gràcies a la gilette / 11. Cap de rata. És a l'ocell com al porter la portera. Aquí la trobem dolça i a les Illes boníssima / 12. Remenat de ren. De la substància formada per dues molècules, una de clara i l'altra atrapada / 13. Palmar sense deixar de circular. Pis amb vistes al frenopàtic.

VERTICALS: 1. Cèl·lula rica en iode, jo dic (o la duc?). Noteta sobre la breu intervenció de l'actor / 2. Ara fa tretze anys, quan parlàvem en llatí. M'estimaran?: no, per això xarruparan. Del carro a cal ferrer / 3. Mal apurades, que sempre és cosa pesada i molesta. Àrea específica de l'estat d'Arizona / 4. Nucli compostiu de l'acetona. Força identificable, car és pastat. Cap de nosaltres / 5. Es cruspeix tot el que queda a prop de les Balears. Laments pels maltractaments al sac / 6.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

Vocal del mig. Mira si era pastat que aquest li és clavat. Teixit fàcil de trobar per allí / 7. 45 km. de navetes i talaiots. Abatre la massa forestal de l'acadèmia de Talarn / 8. Tern en sinistre total. Carn, patates i suc, i tot ben escalfat / 9. Extrems del Nottingham. És a la Tossa d'Alp com a la gossa de casa la gossera. Rap escuat / 10. Per ser una illa causa un temor considerable. Untat, com aquell qui diu, en si mateix / 11. El millor amic del flabiol. La monotonia de la Televisió Digital Interactiva / 12. Sembla grec però només és ingenu. Raspallada no manual.

QUADRE NUMÈRIC

	+	4	-	6	1
-					
5	-		+		10
+					
	-	1	+	8	16
7		5		5	

SOPA DE LLETRES

R	L	J	A	S	A	K	G	A	H
U	S	U	H	N	A	O	R	X	A
T	M	B	D	N	O	O	J	W	N
A	B	A	C	G	C	Z	I	H	I
V	I	O	P	S	C	H	U	F	B
V	R	O	F	A	F	I	O	T	A
A	J	G	B	D	C	R	F	Y	C
V	A	C	R	A	B	P	I	U	P
H	A	I	S	S	E	V	A	R	T
L	U	Q	G	U	C	L	R	F	M

SUDOKUS

Ompli la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: fàcil

	2			3			8	4
	7			8		5	2	3
6		3						
7		4						8
	1	6				2	3	
					4	6		5
				9	5			2
3				2	4			
		5		7	8	9		3

Dificultat: difícil

			2	3	6	8		
	7			9	4			
							4	9
9					8			
1	6			5		7	9	
	4	2					5	
	3		8					1
	2			4		9		
7		5		2	1	3		

Troheu aquestes paraules a la sopa de lletres. Poden anar en qualsevol direcció. Les paraules poden compartir lletres a mesura que es creuen.

- Àncora
- Barca
- Boia
- Cabina
- Escora
- Flota
- Mapa
- Ruta
- Travessia
- Zona

SOLUCIONS

	5	5	7
16	8	+	-
	-	-	+
10	7	+	2
	+	+	-
1	6	-	4

L	S	A	K	G	A	H			
H	A	I	S	S	E	V	A	R	T
L	U	Q	G	U	C	L	R	F	M

5	2	9	6	3	1	7	8	4
4	7	1	8	9	5	2	3	6
6	8	3	4	2	7	5	1	9
7	5	4	3	6	9	1	2	8
9	1	6	5	8	2	3	4	7
8	3	2	7	1	4	6	9	5
1	6	8	9	5	3	4	7	2
3	9	7	2	4	6	8	5	1
2	4	5	1	7	8	9	6	3

Dificultat: fàcil

5	9	4	2	3	6	8	1	7
8	7	6	1	9	4	5	3	2
2	1	3	5	8	7	6	4	9
9	5	7	3	1	8	4	2	6
1	6	8	4	5	2	7	9	3
3	4	2	6	7	9	1	5	8
4	3	9	8	6	5	2	7	1
6	2	1	7	4	3	9	8	5
7	8	5	9	2	1	3	6	4

Dificultat: difícil

T	R	A	N	S	I	R	A	T	I	O
E	R	N	C	L	A	T	R	A	D	A
M	E	L	L	A	M	E	L	L	A	M
E	N	Z	I	M	A	F	A	I	T	A
P	A	R	E	C	T	O	R	S	E	R
A	R	A	N	G	I	T	E	N	I	A
P	A	R	E	T	A	S	S	E	R	A
M	U	D	A	N	C	E	S	O	I	
C	A	D	I	R	E	O	R	B	S	
U	A	R	A	N	T	O	M	A		
D	O	V	I	N	T	S	O			
O	M	E	T	E						
I	M	P	E	D	I	M	E	N	T	